

Суб'єкти права на конституційну скаргу – Дзюбко Іван Порфирович та Дзюбко Раїса Павлівна – звернулися до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 55 Конституції України такі приписи Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV:

– пункт 2 частини третьої статті 389, згідно з яким:

*„3. Не підлягають касаційному оскарженню:*

*<...>*

*2) судові рішення у малозначних справах та у справах з ціною позову, що не перевищує двохсот п'ятдесяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, крім випадків, якщо:*

*а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;*

*б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до цього Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;*

*в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;*

*г) суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково“:*

– частину першу статті 423, відповідно до якої:

*„1. Рішення, постанова або ухвала суду, якими закінчено розгляд справи, що набрали законної сили, можуть бути переглянуті за нововиявленими або виключними обставинами“.*

Дзюбко І.П. та Дзюбко Р.П. вважають, що в результаті застосування Верховним Судом оспорюваних приписів вони були позбавлені права на доступ до суду та права на справедливий судовий розгляд.